

S'Esclop

Suplement literari de La Veu

Calvià, juliol, agost i setembre del 2000

Natura morta amb mandolina, P. Grossi

Tomeu Martí, Albert Herranz, Àngels Cardona, Àngel Terron, Bernat Torrens, Joan Perelló, Jaume Pomar, Gaspar Servera, Miquel Blanes, Rainelda Palerm, Miquel Ferrà, Josep Maria Llompart, Rafel Ginard Bauzà, Andreu Peris, J. Valencia, Pere Quetglas XAM, Antoni Vidal Ferrando, Damià Pons i Pons, Vicenç Calonge, Antònia Serrano, Josep Coll Bardolet, Bartomeu Fiol, Titos Patrikios, Ralf Günther Mohnnau, Enric Solà, Xavier Abraham, Miquel Dolç, Miquel López Crespí, Rafel Bordoy, Hjalmar Gullberg, Aina Ferrer Torrens, Maite Brazales, Andreu Caballero, Àlex Volney, Xaro Sánchez, Marisa Muñoz, Magdalena Vidal, Òscar Aguilera, Víctor Gayà, Lluís Maicas, Llorenç Moyà Gilabert de la Portella, Antònia Arbona, Jaume Almenar, Guillem Simó, Llorenç Capellà, Bertolt Brecht, Franco Battiato, Gabriel de la S. T. Sampol.
(més o manco per ordre d'aparició a les pàgines de *S'Esclop* fins ara i aquest número)

XAVIER ABRAHAM

Què us ha fet...

Què us ha fet que no li heu volgut donar la mà?

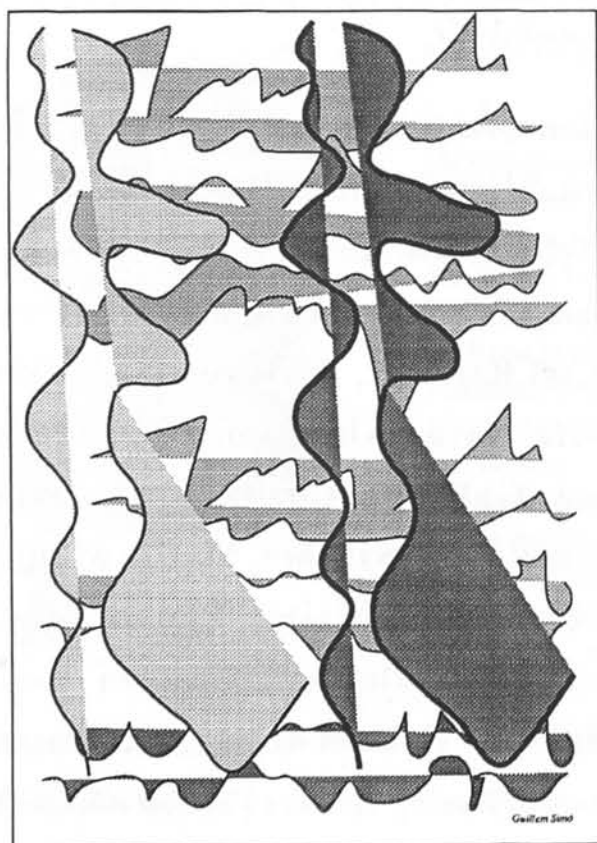
És només
la pols, la pols, la pols
del llarg carrer,
la casa del ca,
però, és, és, és.

I sempre pel carrer buit, amb la fosca al migdia i
la suor freda al front.

Ni la mar quieta troba, si sempre l'exèrcit d'insec-
tes afamegats que li esbrinen immisericordes el blanc
dels ulls.

i quan dormo
al banc de la plaça
só espantall
d'infants de galtes rosades.

Què us ha fet que no li heu volgut donar la pau?

Il·lustració de Guillem Simó

És dins l'ara...

És dins l'ara
la distància justa
de no saber qui sóc.

Abans i després,
sóc
el que em penso.

Senyora de la mitjanit
em guanyes sempre,
per què?

Fugir

Fugir?
fugir a on?
si les coves
ja estan plenes
de profetes,
si els continents
ja en són de gom a gom.

Fugir a on?
si ni tan sols
pots fugir de tu.

Les mosques, la por
XXVII dins la col·lecció
El Turó, Manacor, 1991.

Xavier Abraham ha publicat *Iceberg* (1986),
Sagitari (1988) i *Les mosques, la por* (1991).

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

CALDRÀ

Evidenciava el Mestre:

--És ben estèril que rebutgis llurs llibres-- l'ampli
receptari d'infàmes--

amb la fàcil excusa

que tot el que surt de la cort resta contaminat.

Hauràs d'aprendre de llegir i escriure,

caldrà robar temps a la son,

sacrificar-te encara molt més.

Només si els superes podràs refutar-los,

redactar les obres noves que la teva gent espera.

La llibertat no sorgirà esplendent,

per si mateixa,

des de la fosca i la ignorància.

LA FORÇA DELS DINERS

--Ningú no valora la saviesa del pagès,

del pescador,

de la vella que coneix la utilitat de les herbes del bosc
i sap el que s'ha de fer per a guarir-nos les malalties.

Emperò

qualsevol ignorant que hagi pogut comprar un diploma
de la Cort

passa per savi i creu tothom obligat

a agenollar-se quan ell passi.

Quants de segles així,

quants més fins que no ho impedirem.

PARLEN DE LA BELLESA DE L'ALBADA

-Parlen de la bellesa de l'albada

i mai no s'han aixecat d'hora:

lloen el valor indòmit dels guerrers

i no han sentit mai els gemecs dels soldats

ferits després de la batalla.

¿Quina mena de literatura basteixen

els funcionaris de la cort?

¿Com podem donar-los crèdit,

llegir llurs llibres?

中國歷史紀念幣

Zhang Heng (78-139dC), inventor del sismògraf

ELS SEUS SILENCIS

Quan un d'aquests lacais de mandarins

us expliqui els mèrits i estudis

amb què ha escalat tant,

demanau-li pels seus silencis

davant les injustícies de l'Emperador.

Més amunt com més mut.

Del llibre *Revolta*, dins la Col·lecció Balenguera,
publicat per l'Editorial Moll, Palma, març del 2000.

ANTÒNIA ARBONA

Glavi d'amor

Glavi d'amor e de foc e de sentits
que brolla, foll, la paraula més alta
i, confins endins, la nuesa exalta
en cec paradís d'ombres e de dits.

Glavi d'amor que senyoreja els crits
en dolços llavis: pur pecat, pur falta
i, en un sol gest, prement a cau de galta
omple de joia ànsies i esperits.

No sigues foll: l'amor és un tall de glavi,
una ànima damnada, un fals escull
que amoreixa amb mots l'ombra del llavi

dolç i obert com un himne enfront de l'ull.
*Si tot és fals en l'amor -digué el savi-
per què el ferit d'amor té aquest antull?*

Antònia Arbona i Santamaria (Sóller, 1970) ha publicat els següents poemaris: *Teories d'amor i desig* (*Recull de Sonets*, 1992), *Dansaires de la nit* (Premi Rosa d'Or de la Pau, 1993), *Terra i cendra* (1993), *Càntir de sol* (Finalista Premi Gabriel Ferrater, 1993), *Mites d'amor* (Finalista Premi Llorenç Moyà, 1993), *Murades de sensacions* (1995), *Cadells de l'aire* (Premi Solstici de Manises, 1995), *Màscares de tardor* (Premi Gabriel Ferrater, 1995), *Cadència* (1998), *Mans de carboni* (1999), *Gènesi* (2000) i *Synthesis* (Premi Bernat Vidal i Tomàs, 2000). També ha publicat l'assaig *La poesia de Bartomeu Fiol. Sense decòrum a la recerca de la veritat* (2000).

Antònia Arbona és llicenciada en Filosofia i Lletres, secció de Filologia Catalana (1997) i està elaborant la seva tesi doctoral sobre *La generació poètica mallorquina dels anys setanta*. Té els reculls poètics inèdits *Panys en la penombra* i *El cromatisme dels mots* (Finalista Premi Miquel Àngel Riera, 1996). Ha enregistrat una casset, en la col·lecció *Temps de poesia. Els poetes insulars en la seva veu*. Amb *Ulls d'alba*, obtengué el Segon Premi en el Certamen de Poesia Art Jove 1999, convocat per la Conselleria de Presidència del Govern Balear.

Els damnats destronats

*desmuntaven
cares
xisclaven
no volien
clovelles d'hores
passades*

Josep M. LLOMPART

Esbarts d'ocells negres són malastruc
quan el seu vol sinistre és elegíac,
i quan Ariadna, amb to afrodisíac
els prega perdó per tal mal, xaruc

el Déu de Déus contesta, i l'eunuc
que creà la més bella, dionisiac
respon als damnats des del genesíac
quan són condemnats per pecat de maluc.

Cec paradís, una mà dreturera
us destrona del regne, i al perill
sou abocats, lluny d'aquesta dreuera

on tot és bell, i la mar com l'espill
reflecteix llur esguard en la bromera.
On tens el rostre desmuntat del pubill?

Ulls d'alba

AINA FERRER TORRENS

ANDREU PERIS

IX

Ladyhawke...

Quin conjur insensat, quina finestra
torna amb plomes la teva carn d'abans
i crec que et tenc i et prenc quan ja he mudat
i tu mudes en el mateix espai
ferint l'instant per on se'n van les coses.

Com tan càlid, nocturn valor, es tanca
sabent-se esglai i amb desmesura mort
d'un posseir que ja no pot, vençut
pel malefici que en la sang rebrota.

Oh quin dolor haver-se ell, salvatge
quan a les mans d'ella el musell adorm
i sent, trement, l'espasme enfervorit
del vent que folla travessa les arbredes.
Salta! La força encesa, ves veloç!
turons d'assalt i branques que el deliri
agonitzant estella. Tu, cenyit
en cos de llop, forada negra, el ple
de lluna i clava el vell estrep profund
de l'ànima que en somnis encara és
i en l'infatigable udol et perdura.

De la tercera part de *En el saltant de l'aigua* (1999)

De dia porte la borratxera

De dia porte la borratxera
tu de nit la glòria petenera
que la febre ens despulla
i ens agrada perdre el temps

quan la rao no hi és
tot depén del moment

un paisatge certa música
la suavitat el gust tu
l'estat d'ànim adient
els cinc sentints ben oberts
que estem a punt de llegir
allò que després escriurem

del temps tot depén!

Peris oral

El número tres de la col·lecció *poesia afònica*, enregistrat i mesclat a l'estudi de gravació *Magnificat* de Palma, és un recull de versos del poeta Andreu Peris, que escriu des del barri de Sant Magí, en la clara veu d'Àlex i els breus acords de Joan Van-Dahlmann.

El cd *Peris oral* (*Magnificat/Comerciants de Núvols*. Mallorca 2000) ens mostra poemes del llibre *Poemes a dues mans*. Parlen de la Creació i de l'Amor en un homenatge explícit al mallorquí Robert Graves en forma de *versos fum* (música) i de *versos Àlex* (musa). Poemes subtils, o potser no, amb un punt d'ironia mediterrània que culmina en els *Poemes a dues mans de nou*, inèdits de Dies d'istiu, darrer treball de Peris.

JAUME ALMENAR

ÀLEX VOLNEY

EN MAJÚSCULES *

I SI ESDEVÉ EL FINAL D'UNA NIT

I SI ESDEVÉ EL FINAL D'UNA NIT,
 I ET TREUEN APAGANT ELS LLUMS I LA MÚSICA
 PROGRESSIVAMENT I EL SOL I ELS OCELLS
 QUAN SURTS ET PODEN.
 TOT CAP AVALL SI LA NIT ÉS VIDA DE COPE
 I ET TREUEN APAGANT PAULATINAMENT LA MÚSICA
 TOT JUST EN LA DARRERA CANÇÓ
 I ELS OCELLS I EL SOL AL CARRER ET GUANYEN
 I TOT PESA I SOLS VOLS ANAR A DORMIR...
 I QUAN DESPERTAU EL SOL HA ACABAT DE SORTIR
 I VOSALTRES TIRATS EN TERRA, EMBRIAGATS
 DE LA VIDA, BEN DAVALL DE LA CASA
 ON VISQUÉ RUBÉN DARÍO.
 I LA GENT US MIRA
 I ELL CANSAT SURT DE TREBALLAR, SÍ,
 ESTÀ CASAT I SE'N VA A DORMIR
 A L'ALTRE COSTAT DEL MÓN, MALEÏT!
 LA SEVA VEU ÉS COM UNA GOTA D'AIGUA
 DINS LA MAR, EL QUE PASSA
 ÉS QUE LA MAR ESTÀ PODRIDA
 COM UNA LLAR D'ANCIANS
 PLENA DE SUÏCIDIS QUE NO SURTEN
 A LA PREMSA.
 AH! SI FOSSIS CAPAÇ DE PRENDRE EL POLS
 A LA MANGUERA DEL JARDÍ
 QUE FA DE SERP EN UNA BASSA D'AIGUA
 ESMOLANT LA FULLETA I AFAITANT
 LES ONES D'AQUELL NINET
 QUE VA TIRAR LA PEDRA
 I VA AMAGAR LA MÀ.
 NIN QUE ENCARA SE LES VEU PER TROBAR
 UN PELUIX, A LA RESISTÈNCIA,
 A LES BARRICADES D'INGENUÏTAT;
 LA DESFETA AL LLARG DELS TEMPS:
 UN PETIT ÓS BLANC I BRUT,
 COM UN HOME.

Hi ha una història que es repeteix generació rere generació, lleva a lleva. Quan una nova veu poètica vol obrir retxes dins la mar de la poesia, produeix, fruit del desig, revistes i col·leccions innovadores. Aquestes solen ésser tan belles de contingut com de factura. Alguns dels seus noms són, per exemple, "Caballo Verde para la Poesía" o, en la nostra realitat illenca, "La Font de les Tortugues", "La Sínia", "Domini Fosc", "Guaret", "Blanc d'Ou", "L'Ombra Vessada"... Àlex Volney agita la seva imaginació amb "Passaforadí", un ocell molt petit que ens ha donat els dibuixos més bells del pintor Aranda i del poeta M.A. Colomar, a més dels poemes de "Tixet" Cabot i els seus propis.

La voluntat de dir és ferma i es manifesta a *La Frontera dels dies* amb una presentació tipogràfica molt poc usual: tots els poemes són escrits amb lletres majúscules. Sembla un cop d'atenció al lector, una petició de respecte: cal llegir lentament, això és poesia.

Vessa Àlex una ràbia continguda per la degradació del món en el qual va néixer, oposa el món de la natura al de la ciutat dels homes inclements, estableix una relació difícil entre l'anyor del passat i la decepció del present. Amb una preocupació social evident, una vindicació de l'home humil i la seva intimitat convulsa contra els estereotips d'una cultura de masses ensucrada de mentida.

Els seus models poètics més pròxims són Ch. Bukowski i l'expressionisme americà de la "beat generation", s'allunya, per tant, dels moviments en estat de gràcia crítica de la poesia catalana noucentista. Així ens diu:

ELS CARRERS ESTIBATS
 DE TROSSOS DE CARN VERTICAL
 FARCITS DE SANG CALENTA

Aquesta és la seva manera de dir, aspra, neta i pensada. Amb el seu discurs va bastint una geografia del somni entre els gests primitius com l'eternitat de la ciutat on va néixer, agitant les preocupacions vibrants de l'existir volent bastir una nova mitologia d'acord amb les seves necessitats... *La Frontera dels dies* és un llibre que guanya quan hom el rellegeix, es revela cada cop més complex, cada cop més encès, cada cop més sincer.

Com artesà cop rere cop sobre el tas de l'obrador perquè nesqui bella i útil una forqueta de plata, el poeta arrisca viure i paraules per fabricar aquest objecte imprecís de definir, valuós per a qui l'estima que és la poesia. No costa res, no es gratifica amb res, però val tant com una vida.

* ÀNGEL TERRON
Març 2000

* Pròleg de *La Frontera dels dies*, obra editada per l'editorial Moll dins la col·lecció Balenguera.

Àlex Volney va néixer a Palma l'any 1969. Escriptor, poeta i llibreter d'ofici, ha col·laborat a la premsa i, d'ençà del 1998, edita la revista *Passaforadí*. Ha conreat la narrativa: amb *L'home sencer* fou 2on premi ex-aequo de relat breu "Llorenç Villalonga" (1996) i amb *Pell negra* finalista del Ciutat de Palma de novel·la 1997; i amb *La primavera i la tardor dels llibres* aconseguí el Vè premi de prosa breu ILLES 1998. En el camp poètic, ha escrit *Mort en el temps*, 1995; *Tonina 1900*, (1997); *Inventari d'albes* (1998); *Homenatge a mi mateix* amb el que guanyà, l'any 1998, el primer premi de la Coordinadora d'Art Independent de les Illes Balears (COBAI).

ÀLEX VOLNEY

SOLCS DE SANG

...SOLCS DE SANG
CREUEN LA LLAURADA
TERRA DELS SENYORS DE LA TERRA,
I A LES VORERES COSSETS NUUS
FLOREIXEN MASSACRATS ESQUITATS DE TERRA
FANG DELS SENYORS DE LA TERRA.
ELS PARES REGUEN LA TERRA
I LA SOLQUEN DE SANG
I DE LLÀGRIMES DE LES MARES...
QUÈ ENS IMPORTA AQUESTA GUERRA!
I AQUELLA DE MÉS ENFORA.
SENTS L'OLOR DE LA TERRA BANYADA
I ENTRES A LA CASA A PER UNA COPA
I NO HAS GUANYAT CAP TROFEU,
NI TU NI JO, NI AQUESTA MÚSICA
NI GANES...
ELS GRECS!?
LA IDEA QUE TENS DELS GRECS,
NI AIXÒ SEREU PEL FUTUR
NI UNA VAGA IDEA
I LA CARA TAN ALTA
I LA COPA BEN ALTA
I ELS HOMES TAN ALTS
EN LA MEMÒRIA, NI POLS
SOLS RECORDARAN ELS NOMS
D'AQUELLS QUE ARA DICTEN
EL TEU DESTÍ I EL MEU,
PERÒ TANT SE VAL,
NI TU NI JO TANMATEIX
HO NECESSITEM;
NI JO PER ESCRIURE
NI TU PER EQUIVOCAR-TE DE POETA

CA'S MARTERO
HIVERN 1995
MALLORCA

Qui amb al·lots es colga...

GUILLEM SIMÓ

1

Vam torçar la litúrgia de l'albir -aquell parir versàtil! La mare em dibuixava un calàpot damunt el cap (o era la clenxa-granot?) I el tint dels canelobres s'obstinava a esvair-se: espasme de la pedra.

Girant (potser obrint) els barrots, pinçàvem el pany de les artèries i anàvem a la Protectora -tirants, llànties i potes emergien de les tenebres. Per una hora i mitja ens oblidàvem de la vida.

Després travessàvem carrerons, amb obstinada fidelitat a la tristesa.

La carn era pudent aleshores -sense orgies ni al·lèrgies.

2

Ahir un Anna envellida, un poc grassoneta, em va reconèixer. Va plantar-se davant aquest cos meu -o aula, o llac, o escenari.

Va dir que ara sí volia estimar-me (o, si més no, dissoldre's dins les meves qüestions pendents.)

I davant el meu esquelet immòbil començà a vessar la seva llarga llista de condicions.

Jo, canet mansoi, vaig llepar-li la mà, vaig marxar lentament a l'altre cap de món

(juny 1999)

3

Abans éreu presoners del glaç dels registres, però ara només entrecavau les vostres arrugues. De quin ronyós forat us heu escapolit?

Amb aquesta dèria lúgubre de no-sotmetre-us o d'insotmetre-us heu fet tornar clares les arnes fosques.

Potser hauríeu de furgar una mica en els repertoris de Praga, els mites lluent del vostre nord.

Ah dolent, dolentó, que voleu somiar sempre la mateixa cançó!

(juliol 1999)

4

Potser només som -he estat- un lloro asservit,
un llunàtic anhelós del son infinit.

Pel món he anat cercant llocs dolços
on romandre allargat lluny de la brutícia,
desnonat com un gat cartoixà.

(26 d'abril del 2000)

5

Dins els calçons del meu cadàver -ones de xiprer, berrugues-- he llucat un gra clamorós: el judici del mar, aquell mar clement, llençol del somni.

He trencat el fiador, puc transpassar el vell mur d'algues i espart.

Ara som a camp ras, desnarit i restret: em plau el somriure privat, a pleret.

Tot està previst: no has sentit el jueu lloant un rònc vaivé?

(28 de maig del 2000)

6

Si matí he de gratar-me l'ànima i he de córrer cap al moll a aspirar les restes dels vicis nocturns: som a temps de fregar les cuixes de la vídua, l'amor alat, amb gep i tot.

Llavors puc condormir-me, al pati, prop del gessamí.

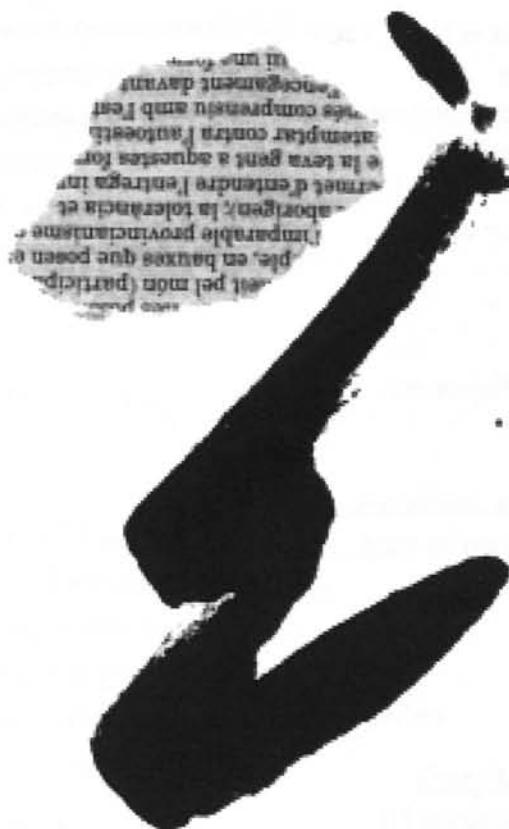
(Em diuen -ai!- que he de sortir de darrere la roca, fer-me aparent al segle.

Podria, tanmateix ser infidel a les meves formigues? A les herbetes humils del meu jardí?).

(juliol 2000)

Nascut a Palma el 1945, Guillem Simó és llicenciat en Filologia Romànica (Catalana) per la Universitat de Barcelona. Ha publicat estudis d'història (*Notes per a un història del projecte d'Estatut d'Autonomia de les Illes de 1931, El debat autonòmic a les Illes durant la Segona República* –aquest segon estudi en col·laboració amb Isidor Marí), història literària (*Les profecies atribuïdes a Bernat de Mogoda, Pronòstics mallorquins del segle XVIII, Prosa costumista balear, Els inicis literaris de Pere d'A. Penya*), lingüística (*Ús de l'article definit a la llengua literària de Mallorca*).

Actualment, és catedràtic de Llengua i Literatura Catalana a l'Institut de Batxillerat "Guillem Sagrera" de Palma.

Collage de Gaspar Servera

VÍCTOR GAYÀ

Una illa deserta * *Udolen els llops *

UDOLEN ELS LLOPS

com a caçador de crits violents
a la recerca del llop
que ha mort a caprici
d'una guarda d'ovelles ferotges.
La sang vessada no té nom,
ni raça, ni condició, ni espècie.

Empaiten els llops
com a partida batent el bosc
a la recerca del llop
que ha mort amb acarnissament
cents d'ovelles armades.
La sang mesclada no és de ningú,
ni per a ningú, ni per res.

Ataquen els llops
com a escamots enfurismats
a la recerca del llop
que ha mort a pler
una massa d'ovelles assassines.
La sang escampada no és sang,
ni vinagre, ni foc, ni aigua.

* *Petit patit país*

Col·lecció La Butzeta / 8,
Leonard Muntaner Editor,
Palma, abril 2000

DEL FONS del bar estant,

les teves mans semblen senyals marítims.

Jo som a la porta fronterera de l'aire viciat,

he de travessar aquest braç farcit d'esculls, per assolir-te.

Les ones rompen contra els tassons de vidre

i uns estols de gavines criden perillosament.

M'hi fic perquè hi ets tu, estàlvia, sobre una roca de marbre,

dins la boirina d'escuma de cervesa i l'*smog* de la indústria humana.

Em llanç al bar i ned amb dificultat empès pels corrents.

Adesiara un fibló travessa l'estret

enlairant vasos glaçats i botelles amb missatge.

Un remolí de xerrameca em reté,

m'impedeix l'avanç, m'amenaça de xuclar-me.

Però la teva veu ja està al meu abast com un cap al qual aferrar-me.

La roncra de la rompent comença a sonar llunyana, aliena,

i les gavines ja no semblen còrvids, sinó ocells pacífics i lliures.

M'atens a la teva roca on sembles una nadiva orada.

No deman res. Beuré de la teva copa.

Tenc tot quan necessit endur-me'n a una illa deserta.

Il·lustració de Xaro Sánchez

** *Morfologia d'una femme semàntica*

Col·lecció Poesia / 1 Leonard Muntaner Editor, Palma, maig 1998

LLORENÇ CAPELLÀ *

Pels carrers liles

Pels carrers liles

la dama blanca.

Mendicants no miren enlaire

un rectangle de cel

entre taulades.

Renillen cavalls a indrets obscurs de la memòria

Renillen cavalls a indrets obscurs de la memòria
enyoradissos d'hores tèbies que perfumen roses.

Al crepuscle de la vida mosseguen la fruita
dents humitejades amb saliva amarga.

Bajà, tossut, vençut, copula en primavera
i aixeca vers el cel udol de fera contrita
si als genitals de níquel no germina l'herba.

El vidre trencat de la finestra...

El vidre trencat de la finestra
els matins clars d'hivern
Un foc de butà exuga eslips
Orina i esperma a l'orinal
Dalt del llit, la creu.
per tots els confins de follia

degolla coloms suïcides
quan el fred esdevé una nota musical.
al respatller de la cadira.
i dues burilles amb pessics.
Sota els llençols peus nus tracen passes inútils
assenyalats a la rosa dels vents.

* *Guitarres de dol*

Col·lecció Veus baixes,
Di7 Edició, Binissalem,
maig 1998

BERTOLT BRECHT

La màscara d'enfadat

A la meua paret hi ha penjada una màscara japonesa
de fusta, amb una capa de laca daurada.
Compadit, observ
les inflades venes del front, que mostren
que és de fatigós estar enfadat

Febleses

Tu no en tenies cap.
Jo en tenia una:
estimava

La cançó del Moldava

Al fons del Moldava rodolen les pedres.
Tres emperadors hi ha enterrats a Praga.
Els grans grans no resten, ni els petits petits.
La nit té dotze hores i sempre ve el dia.

Els temps prou canvien. Els plans gegantins
fets pels poderosos al final s'aturen.
I ells passen ara com uns galls de brega.
Els temps prou canvien. I no hi val la força.

Al fons del Moldava rodolen les pedres.
Tres emperadors hi ha enterrats a Praga.
Els grans grans no resten, ni els petits petits.
La nit té dotze hores i sempre ve el dia.

Traducció de GABRIEL DE LA S.T. SAMPOL

FRANCO BATTIATO

En el jardins de la preexistència *

Torne a cantar els béns i els esplendors
dels cada vegada més remots temps d'or
quan vivíem en atenció
perquè no hi havia lloc pel somni
perquè no hi havia nit llavors.

Feliços en el domini de la preexistència
fidels al regne que era als Cels
abans de la caiguda sobre la Terra
abans de la revolta en el dolor.

Volaves lleugera
en els jardins de la preeternitat
després creixies
per damunt dels gessamins.

He vist uns cavalls per l'herba
asseguts com ho solen fer els gossos
i sense treva veig obscuritat al voltant
vull de bell nou goig al meu al cor
un bon temps i ple a vessar d'alegria.

Sui giardini della preesistenza

* Versió d'ANDREU PERIS

Faunes i cabra, de Pablo Picasso (1959)